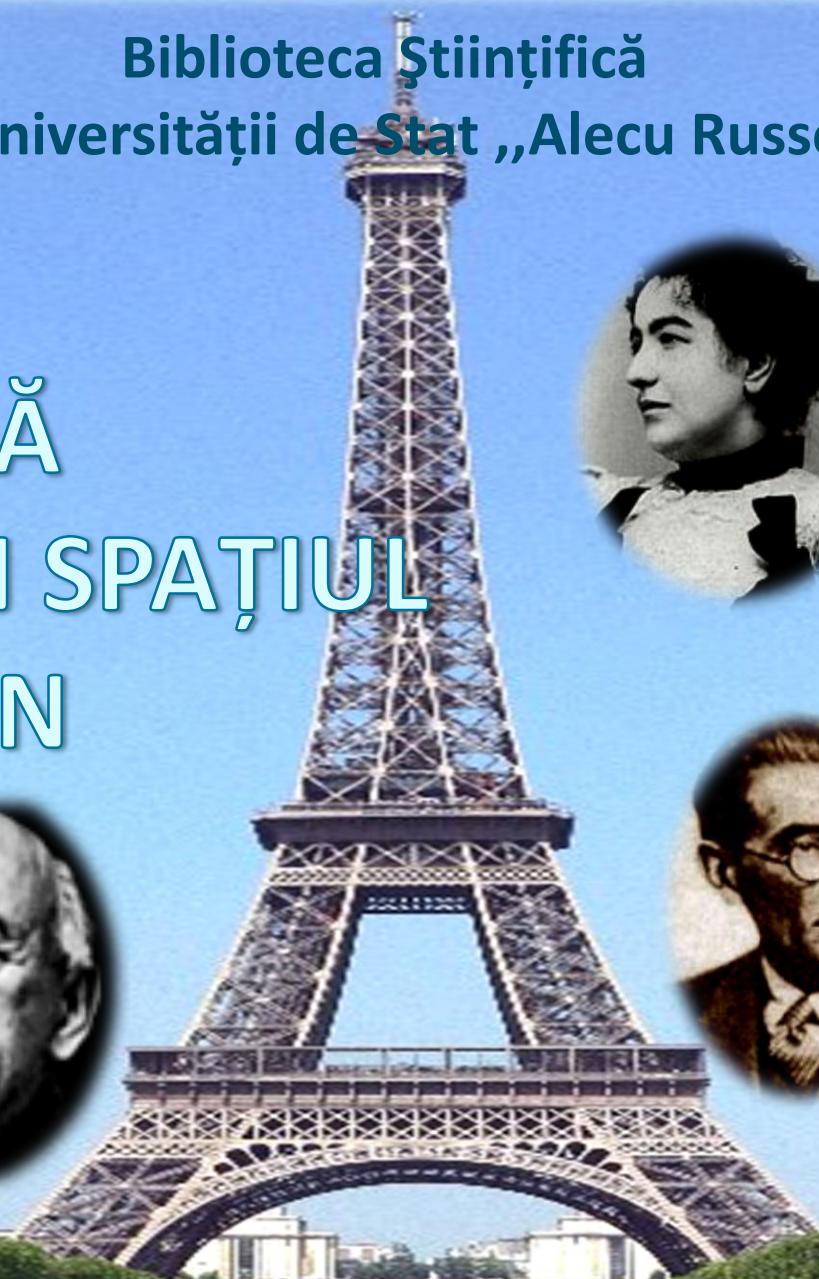

OAMENI DE CULTURĂ ROMÂNI ÎN SPAȚIUL FRANCOFON

“ Franța a fost considerată întotdeauna ca fiind spațiu de deschidere și de primire, un punct de atracție și de întâlniri, o intersecție de identități multiple care se unesc într-un proiect comun.”

Philippe Etienn

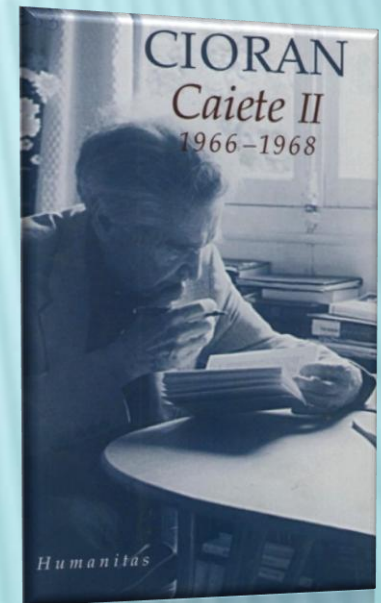
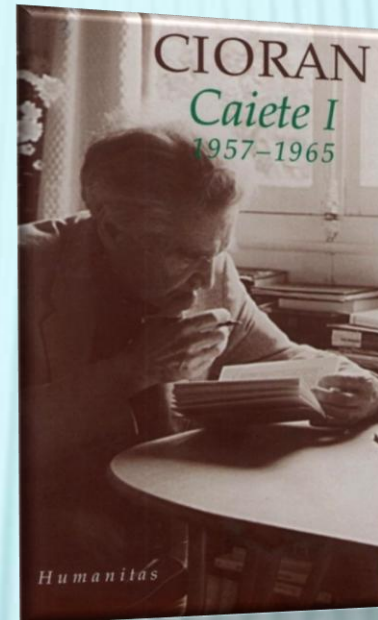
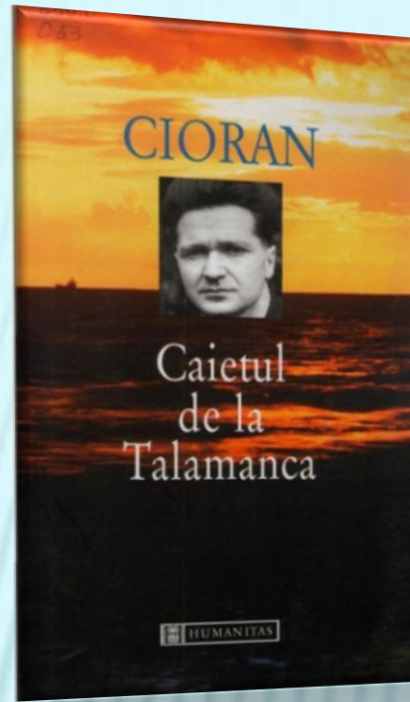
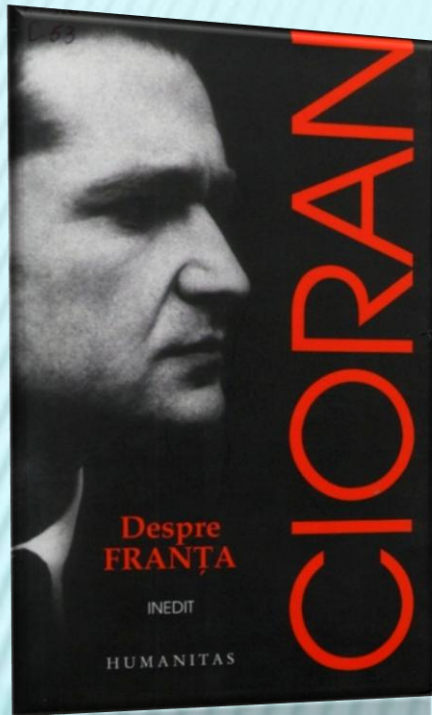

EMIL CIORAN

- Emil Cioran (1911-1995), filozof și scriitor român.
- În 1937, pleacă la Paris cu o bursă a Institutului Francez din București, care i se va prelungi pînă în 1944.
- În 1945, Cioran s-a stabilit definitiv în Franța. După retragerea cetățeniei române de către autoritățile comuniste a trăit la Paris ca apatrid. Din acest moment Cioran va publica numai în limba franceză, operele lui fiind apreciate nu numai pentru conținutul lor, dar și pentru stilul plin de distincție și finețe al limbii.
- În 1949 la editura Gallimard (editură care va publica mai târziu majoritatea cărților sale) îi apare prima lucrare scrisă în limba franceză, "Précis de décomposition", distinsă în 1950 cu premiul *Rivarol*. Ulterior, Cioran refuză toate distincțiile literare care i-au fost atribuite. Emil Cioran a locuit la Paris în Cartierul Latin, pe care nu l-a părăsit niciodată.

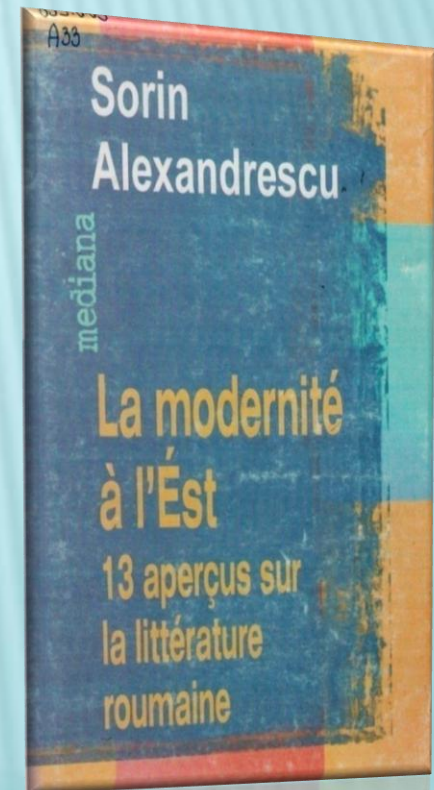
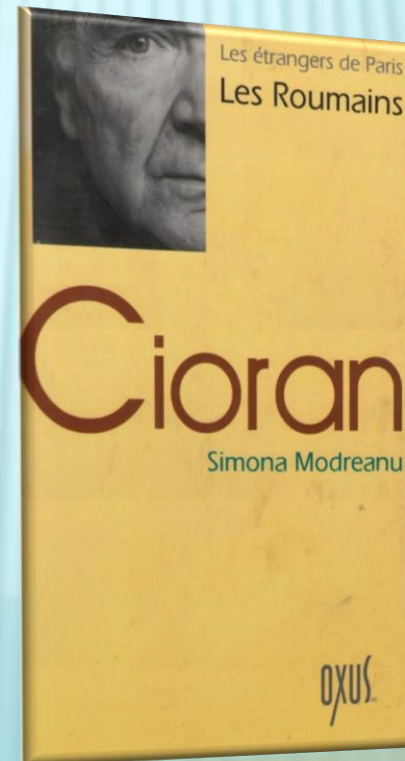
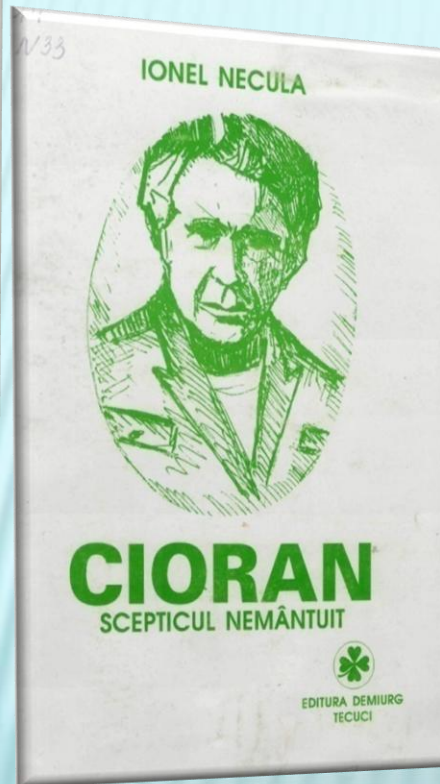
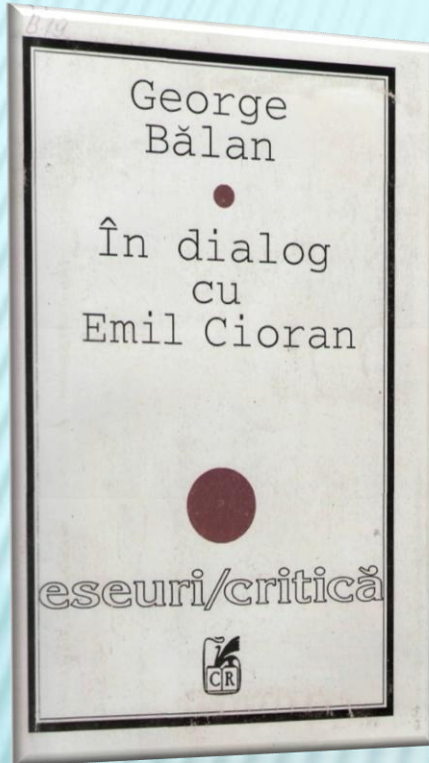
OPERA LITERARĂ

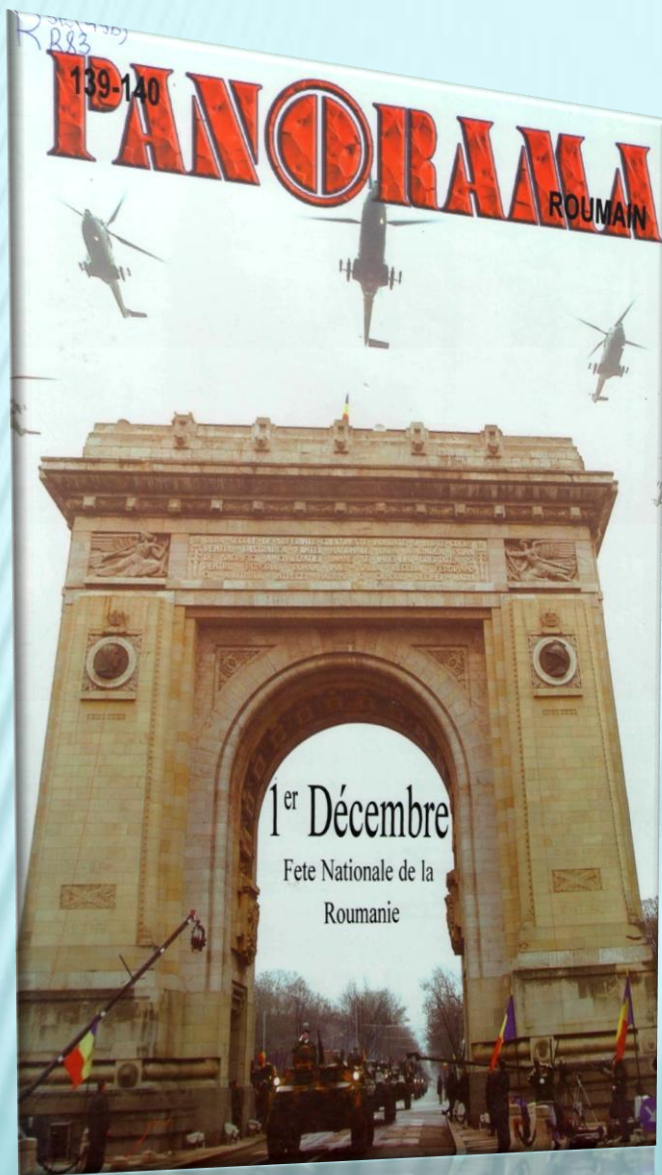

„O țară este mare nu atît prin ridicarea nivelului de mîndrie al cetăţenilor ei cît prin entuziasmul ce-l inspiră străinilor, prin febre ce transformă în sateliţi dinamici pe cei născuţi în alte meleaguri.”

Emil Cioran

REFERINȚE CRITICE

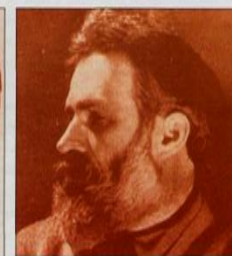

*Son Excellence Hervé Bolot,
ambassadeur de France à Bucarest*

«La pollinisation de la culture française par des génies roumains»

Panait Istrati

Constantin Brancusi

Georges Enesco

Emil Cioran

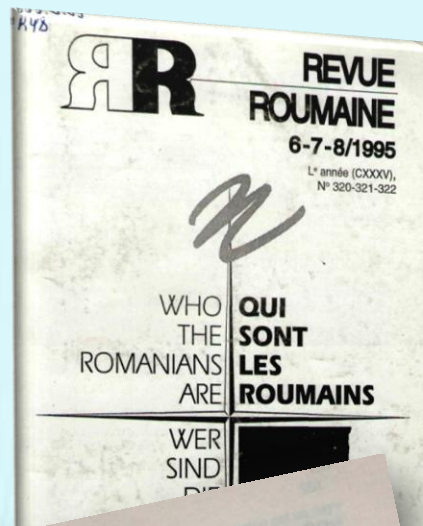
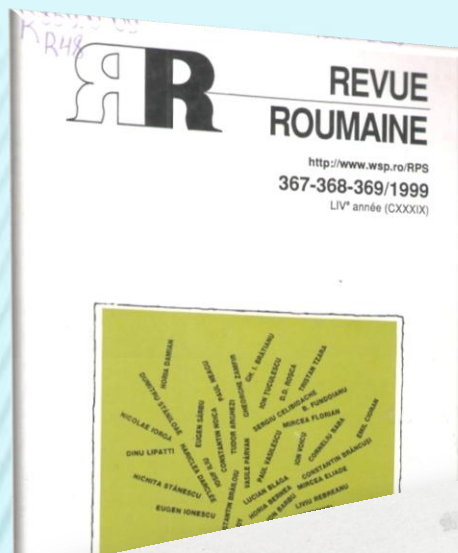
L'ambassadeur de la France à Bucarest, Hervé Bolot, a présenté lors d'une conférence de presse la politique culturelle de la France en Roumanie pendant l'an 2005, ainsi que les intentions pour 2006 en la matière. En parlant de la relation traditionnelle entre la culture roumaine et celle française, Hervé Bolot a souligné l'importance de ce que Son Excellence nomme «la pollinisation de la culture française par des génies roumains». Il a déclaré que le premier livre sur notre pays qu'il avait lu était l'œuvre de Panait Istrati, écrivain roumain d'expression française. Pour ce qui est des programmes culturels français en Roumanie, en 2005 ils ont suivi trois directions: l'Europe, la diversité culturelle, la francophonie.

Sur le plan strictement culturel, les initiatives les plus importantes ont consisté dans la traduction d'une trentaine d'ouvrages, dont des livres des auteurs contemporains, l'organisation d'un «Parcours Jules Verne en Roumanie» à l'occasion du centenaire du célèbre auteur français qui a placé l'action de certains de ses romans dans notre pays, ainsi que d'un symposium intitulé «La fin des stéréotypes», car les Roumains et les Français ont la pensée chargée de clichés les uns sur les autres, situation que seul le dialogue peut faire changer.

L'année 2006 s'annonce tout aussi riche en événements, Bucarest accueillant le sommet de la francophonie, où sera fêté le centenaire de la naissance de Léopold Sedar Senghor, père de la francophonie.

Eugène Ionesco

Emil CIORAN
(1911 - 1995)

Pour trouver un sens au discours concernant Emil Cioran¹, il nous faut faire le choix d'un horizon de symboles et y entraîner son propre monde. La philosophie pourrait constituer un tel horizon, car ses textes permettent une certaine herméneutique "concrète" et la découverte des signes d'une reconstruction philosophique, ceci même si Cioran ne parle pas toujours de ce point de vue et ses textes n'appartiennent pas à la catégorie de ceux qui sont directement ouverts à une interprétation par les principes et les modèles éternels de la philosophie. La philosophie lui va aussi parce que la modalité d'expression du discours cioranien est le lyrisme métaphysique (lyrisme apparenté à celui de Nietzsche). On pourrait tenir le Cioran. On en trouve aussi une autre: la logique qui découle de «la lucidité de la dernière conséquence». La vérité est formulée

¹ Emil Cioran, philosophe roumain, né à Râșnari, près de Sibiu, en 1911, mort à Paris, en 1995. Après le lycée à Sibiu, il suit les cours de la faculté de lettres et philosophie de Bucarest. Entre 1934-1940, il publie cinq livres en roumain. La série de ses livres en français commence avec *Précis de décomposition*, publié en 1949. Installé à Paris en 1937, il y restera jusqu'à sa mort.

Emil Cioran
(1911-1995)

Philosophe et écrivain français d'origine roumaine. Né dans le village de Râșnari des environs de Sibiu. A étudié au lycée «Gheorghe Lazăr» de Sibiu et à la Faculté de Lettres et de Philosophie de l'Université de Bucarest. Début en 1934 avec Sur les cimes du désespoir, primé par la Commission chargée de promouvoir les jeunes auteurs. Dans l'intervalle 1933-1935, il enseigne la philosophie au lycée «Andrei Saguna» de Brașov. En 1937, il décroche une bourse de l'Institut Français et part pour Paris, où cette bourse lui est prolongée jusqu'en 1944. Entre temps, paraissent en roumain ses ouvrages Le Livre des lettres (1936), Transfiguration de la Roumanie (1936), Larmes et saints (1937), Le Crépuscule des pensées (1940). Débute en français avec Précis de décomposition (Gallimard, 1949) pour lequel il reçoit le Prix de la langue française attribué à des étrangers (des noms illustres, Cide, J. Roumain, Paulhan, composaient le jury). Ses titres parus en français sont: Sylogismes de l'amerume (1952), La chute d'existence (1957), Histoire et utopie (1960), La chute dans le temps (1964), Le Mauvais Démon (1969), De l'inconvénient d'être né (1973), Écartèlement (1979), Exercices d'admiration (1986), Aveux et anathèmes (1987). Sur les cimes du désespoir (traduction de l'ouvrage de jeunesse paru en roumain, 1990). Fellow de l'Université de Cambridge, honneur qu'il partage avec un seul autre Roumain, Mircea Eliade.

L'ADAMISME ROUMAINE

La culture roumaine est une culture adamique car tout ce à quoi elle donne naissance est sans précédent (Y compris au sens péjoratif). Nous rééditons, chacun d'entre nous, le destin d'Adam; à la seule différence que celui-ci fut chassé du Paradis et nous d'un grand sommeil historique.

L'adamisme ne saurait paralyser que les âmes faibles, dépourvues d'élan prophétique, d'instinct combatif et de volonté

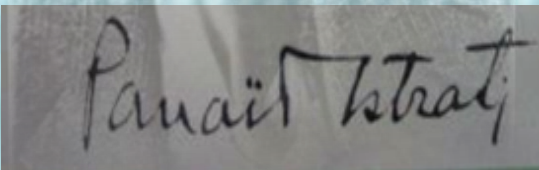
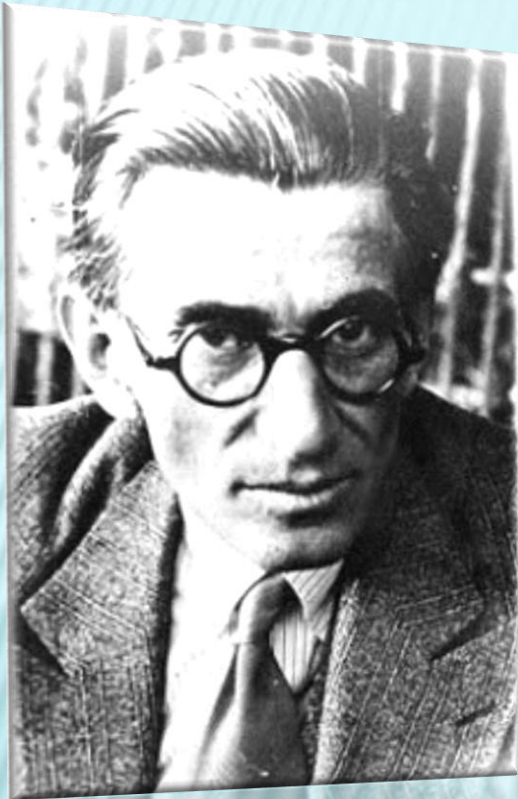
Emil CIORAN
(1911-1995)

Pour trouver un sens au discours concernant Emil Cioran¹, il nous faut faire le choix d'un horizon de symboles et y entraîner son propre monde. La philosophie pourrait constituer un tel horizon, car ses textes permettent une certaine herméneutique "concrète" et la découverte des signes d'une reconstruction philosophique, ceci même si Cioran ne parle pas toujours de ce point de vue et ses textes n'appartiennent pas à la catégorie de ceux qui sont directement ouverts à une interprétation par les principes et les modèles éternels de la philosophie. La philosophie lui va aussi parce que la modalité d'expression du discours cioranien est le lyrisme métaphysique (lyrisme apparenté à celui de Nietzsche). On pourrait tenir le Cioran. On en trouve aussi une autre: la logique qui découle de «la lucidité de la dernière conséquence». La vérité est formulée sans ménagements et avec une métaphore calme. Cioran tente une herméneutique du salut (des signes de la mort ou du salut) ou, selon sa formule «une archéologie de nos angoisses».

¹ Emil Cioran, philosophe roumain, né à Râșnari, près de Sibiu, en 1911, mort à Paris, en 1995. Après le lycée à Sibiu, il suit les cours de la faculté de lettres et philosophie de Bucarest. Entre 1934-1940, il publie cinq livres en roumain. La série de ses livres en français commence avec *Précis de décomposition*, publié en 1949. Installé à Paris en 1937, il y restera jusqu'à sa mort.

² Emil Cioran publie en roumain les livres suivants: *Sur les cimes du désespoir* (1934); *Le Livre des lettres* (1936); *Le Crépuscule de la pensée* (1940); *Précis de décomposition* (1949); *Sylogismes de l'amerume* (1952); *La Tentation* (1956); *Le Livre des lettres* (1957); *Le Mauvais Démon* (1969); *De l'inconvénient d'être né* (1973); *Écartèlement* (1979); *Exercices d'admiration* (1986); *Aveux et anathèmes* (1987). Tous ses livres en français ont été publiés chez Gallimard. Ils furent traduits en roumain à partir de 1990 et publiés par les éditions Humanitas.

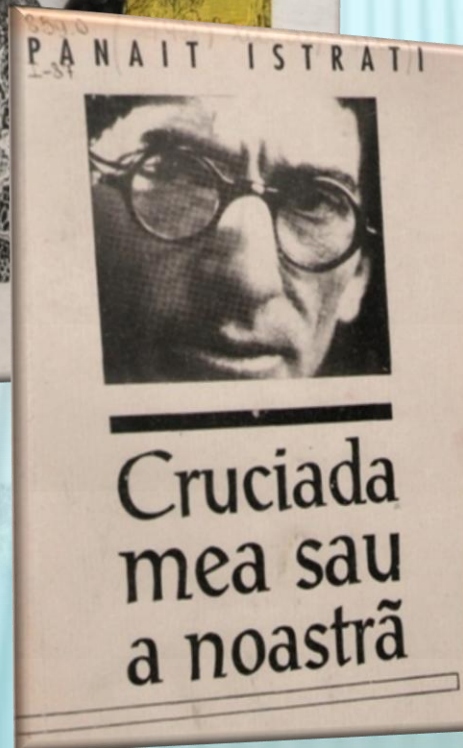
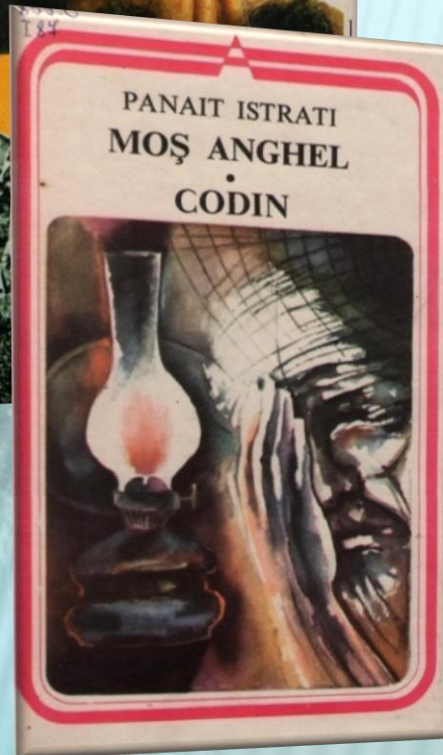
PANAIT ISTRATI

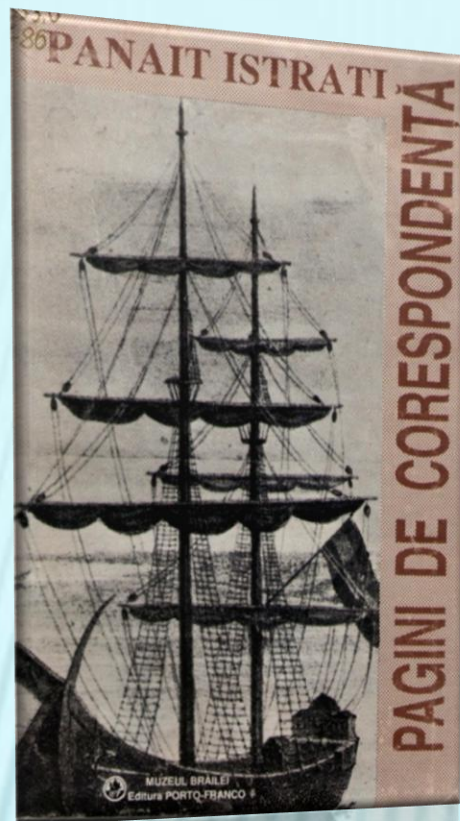

- Panait Istrati (1884-1935), scriitor român de limbă română și franceză.
- A avut o tinerețe aventuroasă marcată de numeroase călătorii în țară și în străinătate, în special în zona Mediteranei Orientale, călătorii care i-au oferit mai târziu surse de inspirație pentru scrierile sale.
- Pînă la notorietatea sa în țara lui Corneille, Balzac și La Fontaine, Istrati semnase constant ca gazetar în presa muncitorească din România „România Muncitoare“, „Dimineața“, „Adevărul“.
- La îndemnul lui Romain Rolland și beneficiind de sfaturile acestuia, Panait Istrati va începe să scrie.
- Încercările sale literare se vor concretiza în 1923 prin apariția povestirii „Chira Chiralina“, cu o prefață de Romain Rolland, care îl transformă pe Panait Istrati dintr-un ilustru necunoscut într-un scriitor de succes.

- Ecourile în România ale senzaționalului debut literar al acestui „Gorki al Balcanilor”, cum l-a numit Romain Rolland, nu întârzie să apară, cărțile lui fiind aproape imediat traduse .
- Scriind în limba franceză , a fost tradus în peste 20 de limbi , se declara scriitor român și voia să nu fie considerat altfel.
- Panait Istrati are o bogată activitate publicistică în presa română a anilor 1924-1925: corespondent la Paris al ziarului „Universul ” și colaborator la „Adevărul artistic și literar ”.
- S-a alăturat mișcării socialiste din epocă, a fost vicepreședinte al asociației franceze “Les Amis de l'URSS ”. Pînă la urmă, Istrati a denunțat lumii atrocitatea regimului comunist din Rusia.
- Panait Istrati publică la 15 octombrie 1929 la Paris lucrarea “Spovedanie pentru învinși ”. Cartea a apărut ca un prim volum al trilogiei “Spre altă flacăra ”,
- François Furet, în lucrarea “Trecutul unei iluzii ”, consideră că „Partea scrisă de Panait Istrati nu este cea mai valoroasă din ansamblu, e relatarea sentimentală a unei decepții. (...) Principalul merit al textului e că arată, dincolo de omniprezența dictaturii birocratice a Partidului, drama afectivă a ruperii de comunism, așa cum o trăiește autorul”.
- În 1930 se reîntoarce definitiv în România. Publică în 1933 eseul “L’homme qui n’adhère à rien”, în care se conturează atitudinea sa în privința independenței.

OPERA LITERARĂ

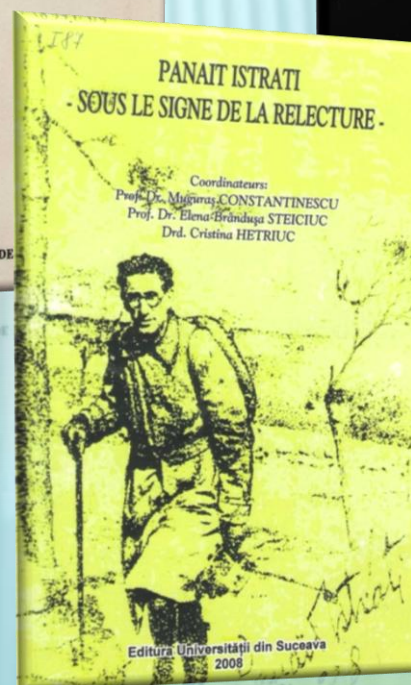
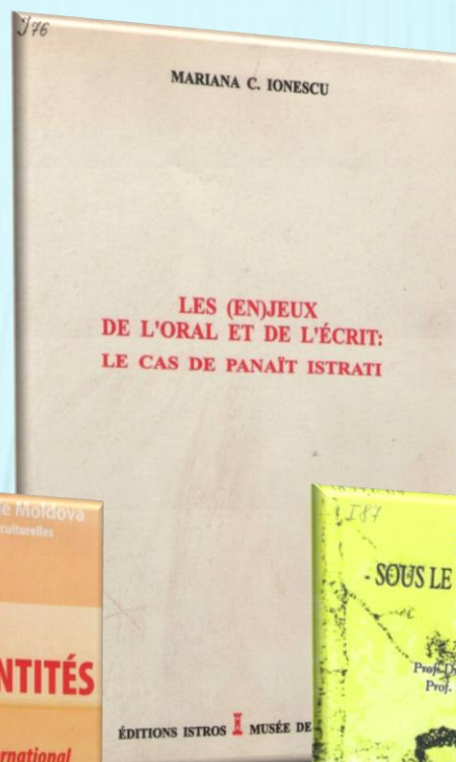
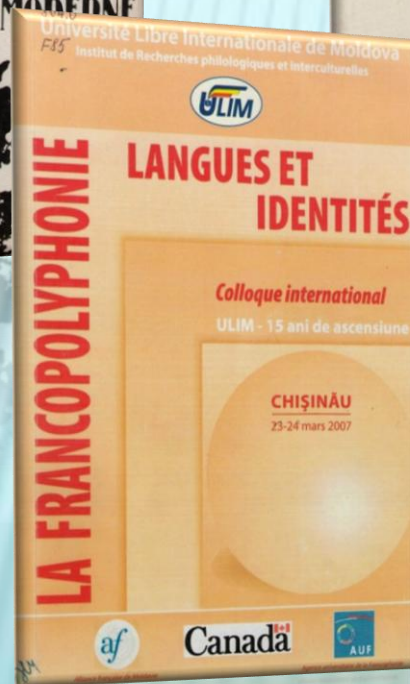

„ Omenirea poate trăi fără pîine și foc. Nu poate trăi fără tine, prea-fericitule ideal, sare a vieții și căldură a sufletului.“

Panait Istrati

REFERINȚE CRITICE

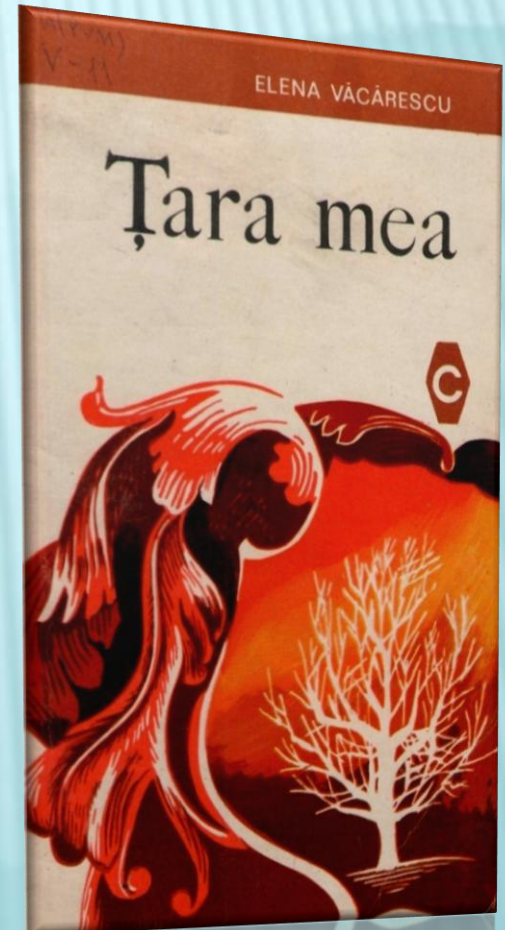
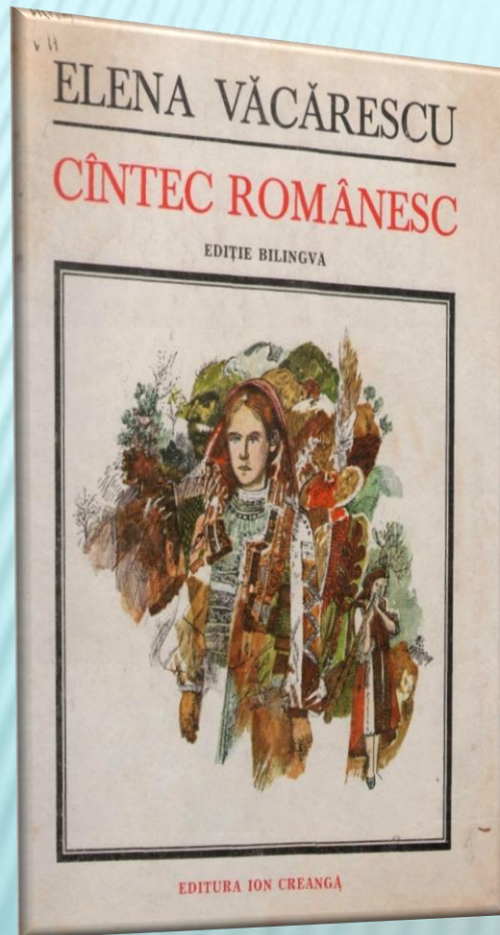

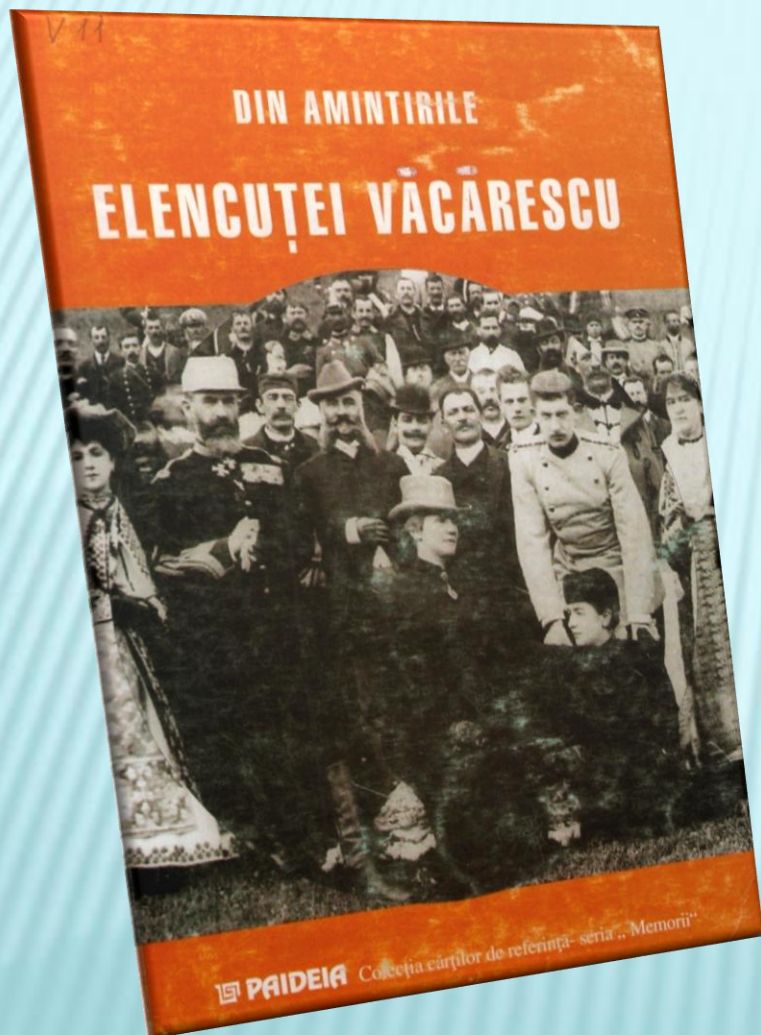
ELENA VĂCĂRESCU

- Elena Văcărescu (1866-1947), scriitoare franceză de origine română.
- Studiază la Paris și își desăvârșește arta poetică sub îndrumarea poetului Sully Prudhomme.
- Prin 1891 se află în Italia în exil, pentru ca după un scurt popas în țară, în 1895 să se stabilească definitiv în Franța , unde se distinge în viața literară pe mai multe planuri.
- Datorită originalității scrierilor sale, ce includ volume de versuri - „ Chants d'Aurore " (Cântecele zorilor – 1886), „ Lueurs et Flammes " (Licăriri și văpăi - 1903), romane - „ Amor vincit " (Amorul învinge - 1908), „ Le Sortilège " (Vraja – 1911) și piesele sale de teatru – „Stana" (1904) - scriitoarea a fost premiată de două ori de către Academia Franceză.
- În 1925, a fost prima femeie acceptată în Academia Română, doi ani mai târziu primind de asemenea Legiunea de Onoare din partea președintelui Franței.

OPERA LITERARĂ

„Numele a trei ilustre doamne ale literaturii româno-franceze vor ramîne înscrise cu litere de aur în patrimoniul cultural comun : este evident vorba de Martha BIBESCU, a carei prietenie cu Marcel PROUST și ale cărei scrieri au fost adeseori evocate în saloanele și mediile culturale pariziene, de poeta Anna BRÂNCOVEANU de NOAILLES, marele premiu al Academiei franceze de Literatură și prima femeie care a primit Legiunea de Onoare în grad de Comandor și, Elena VACĂRESCU, cea pentru care România și Franța nu erau decît o singură patrie, și pentru care francofonia românilor îmbracă forma unui caz pasional .”

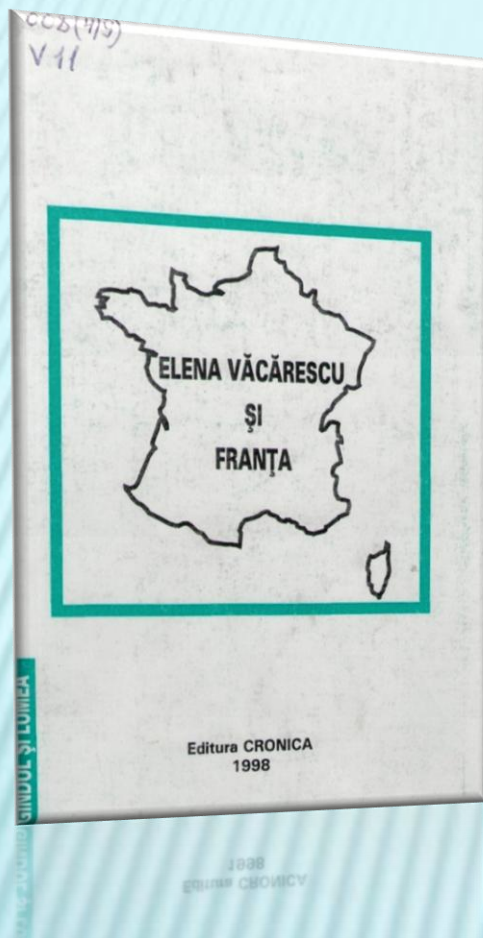
Philippe Etienne

PATRIEI MELE

Iar dacă îți devin străină
Și cîntecu-mi de început
Grăirea n-a ales, divină,
A plaiului ce m-a născut.
Seninul dulce grai în care
Lin, ruga, buzele-mi șoptesc,
O, patrie, putea-vei oare
Să-mi ierți păcatul meu firesc?
Lua-vei viersul meu în seamă,
Grea munca-mi binecuvîntînd,
Cum își blagoslovește-o mamă
Copiii mîine-n luptă stînd ?

Elena Văcărescu

REFERINȚE CRITICE

„Eu datorez Franței mai mult decât respectul pe care orice român ar trebui să-i închine. Pentru mine, Franța rămîne țara care a primit solia mea românească, țara care, înțelegîndu-mi misiunea, mi-a înlesnit-o cu o generozitate pe care nimeni s-o descriu în culori ditirambice...”

Elena Văcărescu

MARTHA BIBESCU

- Martha Bibescu (1889 - 1973), romancieră, poetă, om politic și memorialistă franceză de origine română.
- S-a exprimat cu virtuozitate în limba franceză și a fost o figură-cheie în diplomație și literatură.
- În 1945, Martha Bibescu a plecat în Anglia, iar din 1955 a devenit membra a Academiei Regale de limbă și literatură franceză din Bruxelles .
- Martha Bibescu a scris zeci de volume – „ Les huitparadis ” apărută în 1908 (pe când autoarea avea doar 18 ani) lucrare ce a fost premiată de Academia Franceză.
- Dintre scrierile sale, cele mai reprezentative sînt: romanul „ Papagalul verde ” (1924) , „ Izvor, țara sălciilor ” (1924), paginile de memorialistică din „ La bal cu M. Proust” (1928) , „Corespondența cu Paul Claudel” (1972).

OPERA LITERARĂ

**„Va veni o vreme cînd acest
popor, care n-a fost cunoscut
pîna acum, va fi luat în seamă.
Din această țară, trecută sub
tăcere, vor răsuna cîntece și
muzică. Neamul acesta va
renaște și lumea se va mira ca
de o minune să afle, în sfîrșit,
tot ceea ce el posedă din
conștiința universală”**

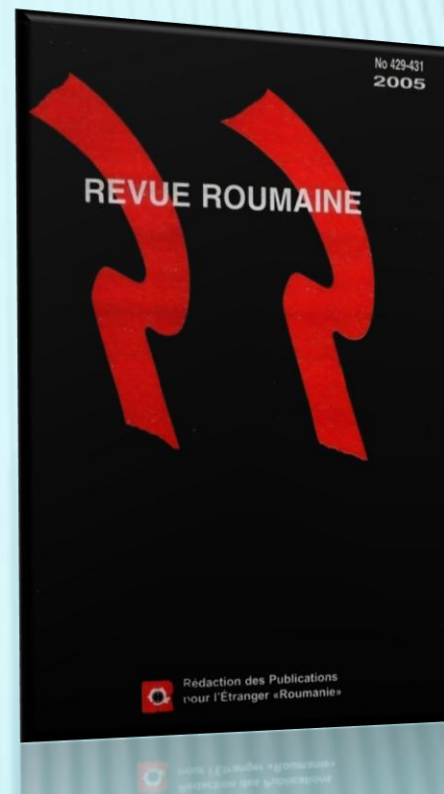
Martha Bibescu

REFERINȚE CRITICE

„Strălucită ambasadoare a patriei sale de baștină, atît în Europa cît și în alte continente, Martha Bibescu adaugă o nouă piatră solidă la edificiul secular al tradiționalelor legături dintre cultura română și cea franceză.”

Maria Brăescu

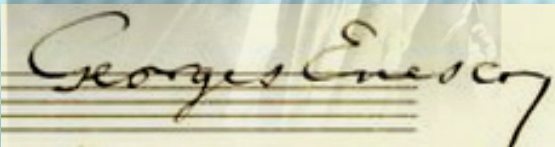

„Martha Bibescu este o creație a spiritualității românești și franceze. Opera sa face parte din patrimoniul cultural al celor două națiuni, din patrimoniul cultural european și universal.“

Ion Grecescu

GEORGE ENESCU

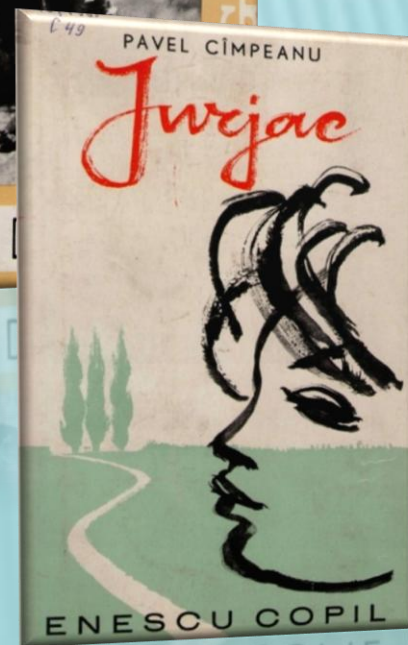
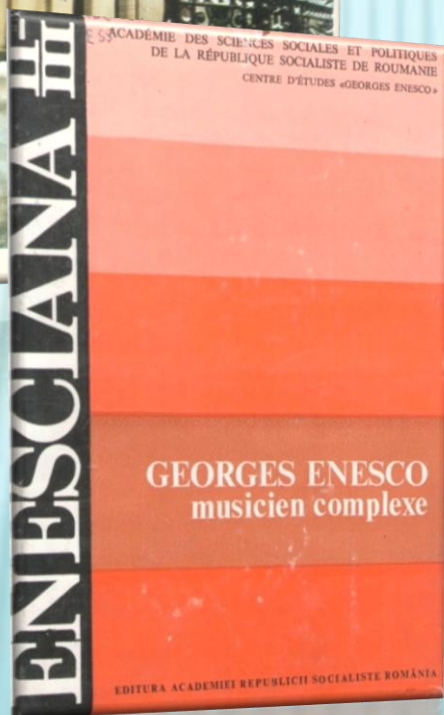
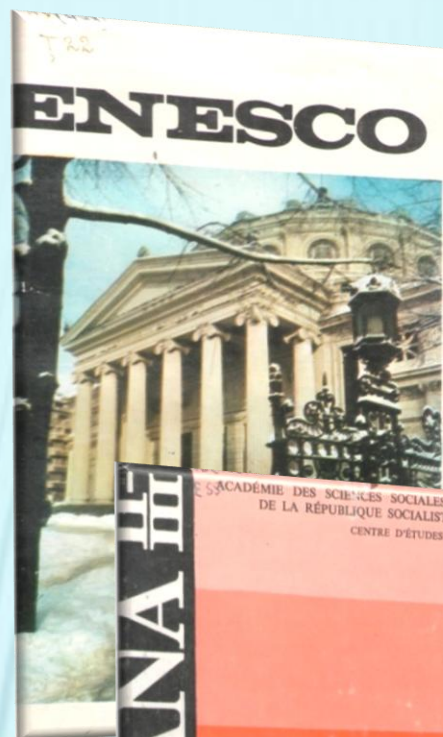
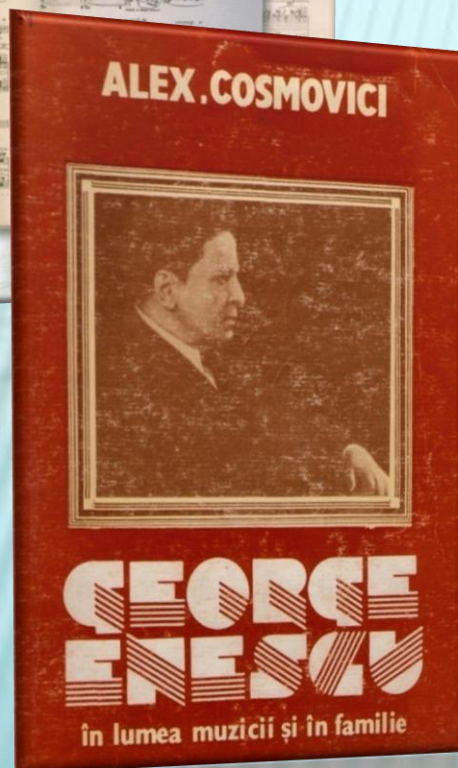
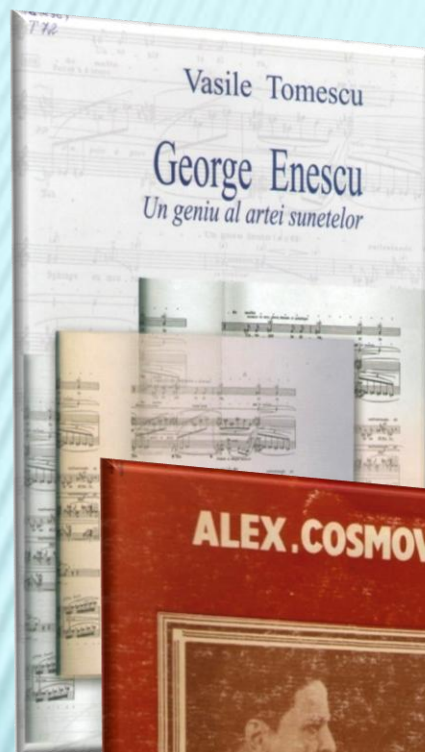
- Compozitorul, dirijorul, violonistul, pianistul și profesorul George Enescu (1881-1955) rămîne în istorie drept unul dintre cei mai de seamă oameni de cultură ai secolului XX.
- După absolvirea Conservatorului din Viena cu medalia de argint, își continuă studiile la Conservatorul din Paris (1895-1899).
- La data de 6 februarie 1898 are debutul în calitate de compozitor în cadrul *Concertelor Colonne* din Paris cu Suita simfonică Poema Română.
- În calitate de interpret a înființat și condus, la Paris, două formații de muzică instrumentală: un trio cu pian (1902) și un cavartet de coarde (1904).
- În perioada ce a urmat celui de-al doilea război mondial, părăsește definitiv România și locuiește la Paris .

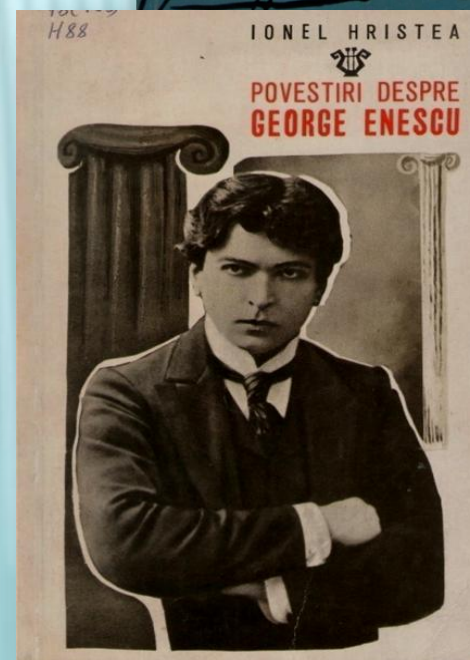
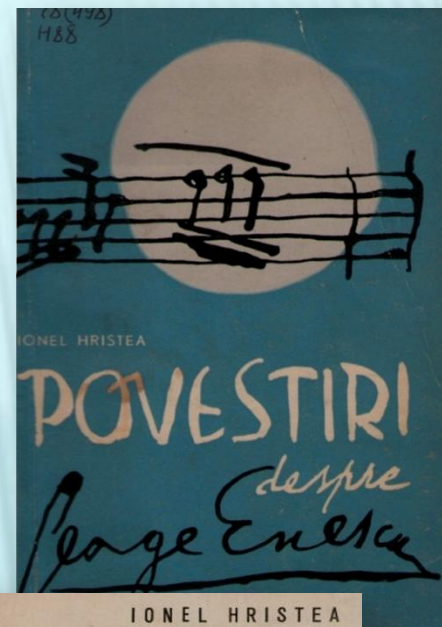
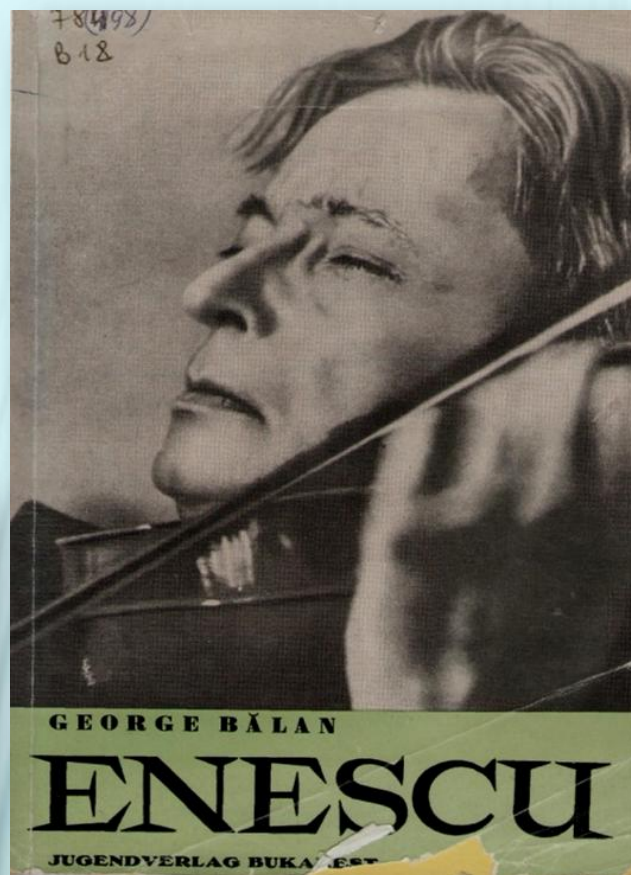
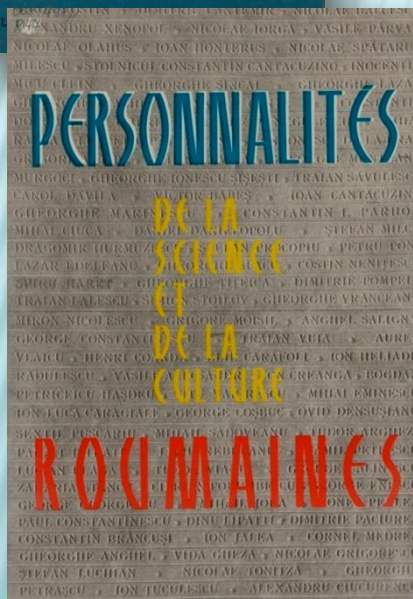
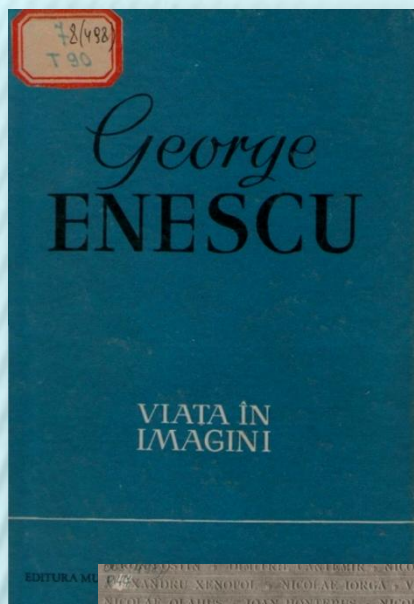

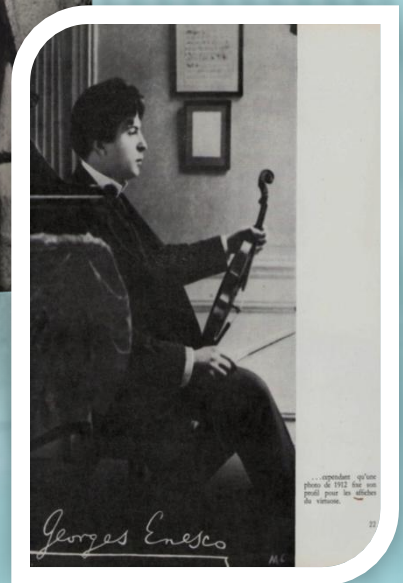
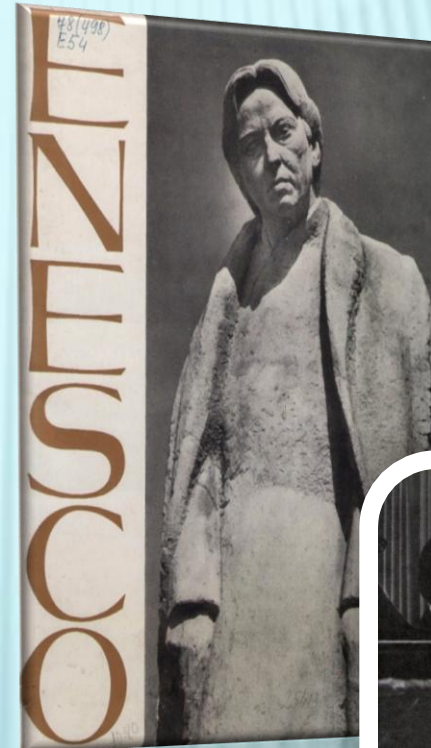
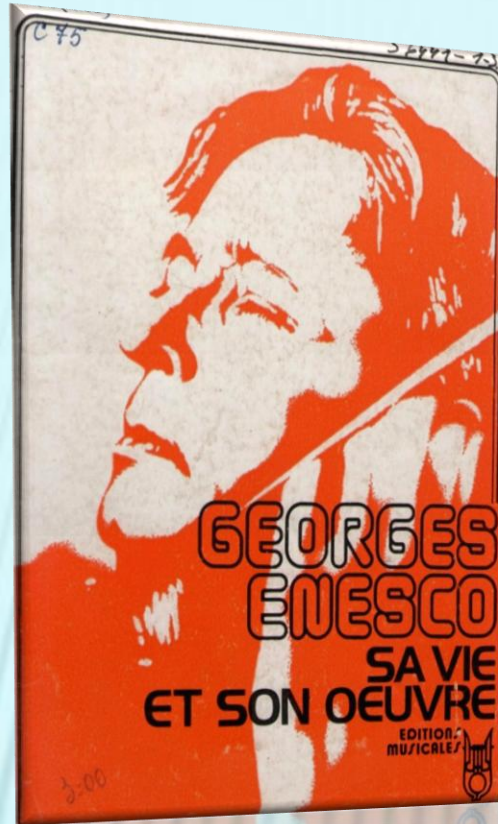
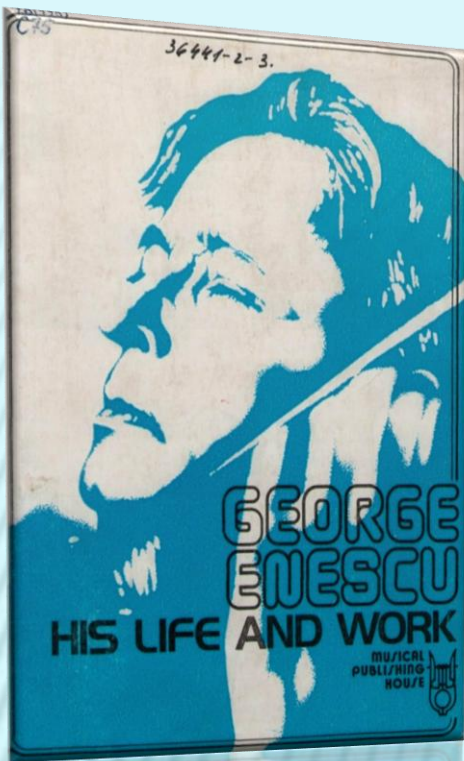

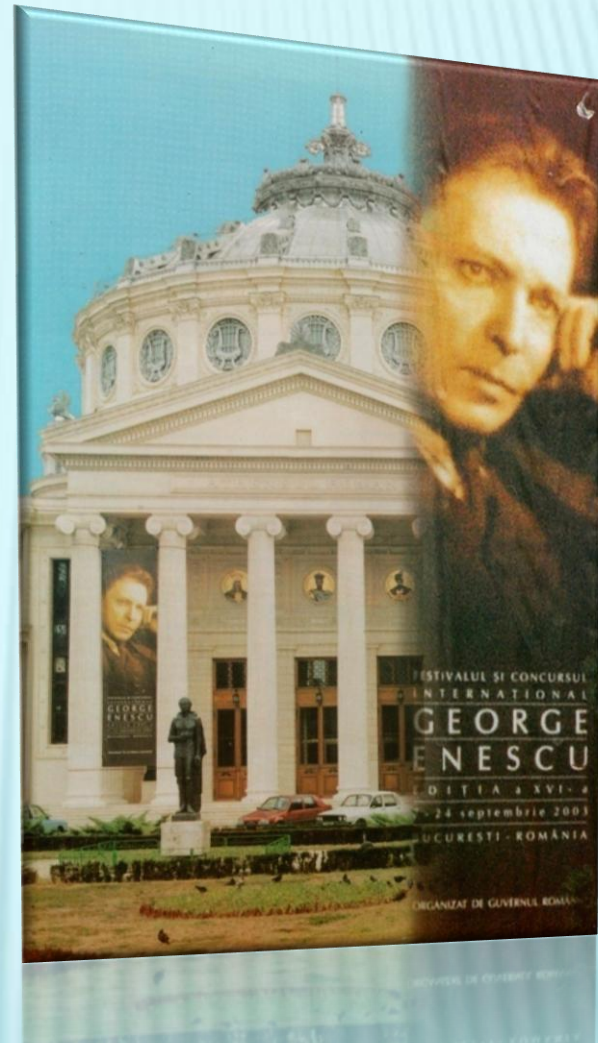
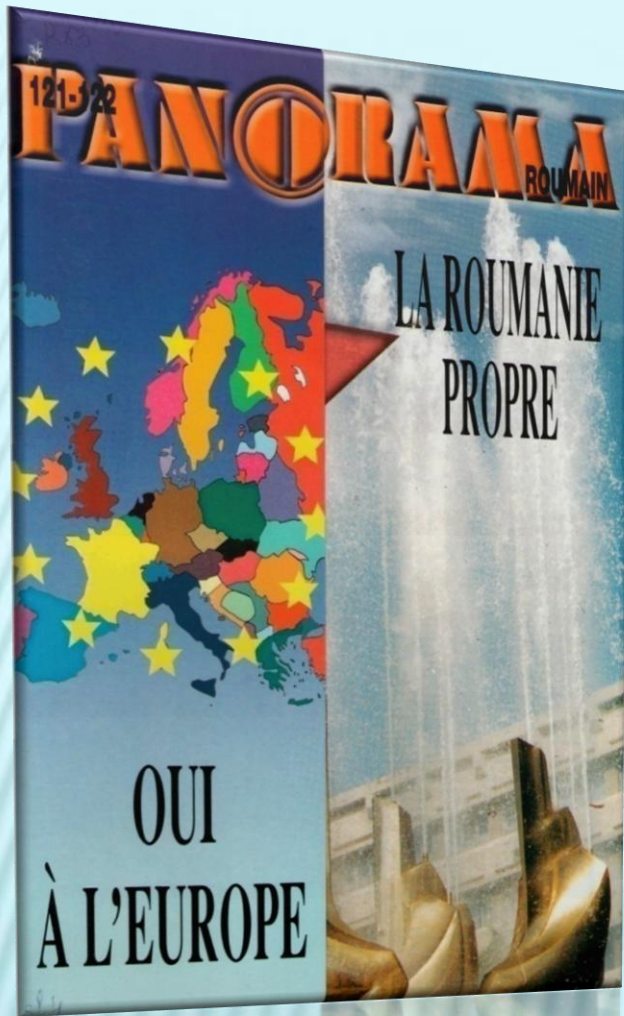
- Recunoașterea și renumele internațional i-au oferit numeroase ocazii de a susține cursuri de interpretare muzicală, stilistică, analiză și forme muzicale la „École Normale de Musique”, „École Instrumentale”, „Yvonne Astruc” din Paris.
- Activitatea sa pedagogică capătă de asemenea o importanță considerabilă. Printre elevii săi se numără violoniștii Christian Ferras, Ivry Gitlis, Arthur Grumiaux și Yehudi Menuhin.
- Printre distincțiile ce i s-au acordat în semn de recunoaștere se regăsesc: titlurile de ofițer și cavaler al Legiunii de Onoare a Franței (1913, 1936).
- Membru corespondent la Académie des Beaux Arts din Paris (1929), Institut de France din Paris (1936).
- A fost înmormântat în cimitirul Père-Lachaise din Paris, într-un cavou de marmură albă.

REFERINȚE CRITICE

„Pentru mine, Enescu va rămîne una din veritabilele minuni ale lumii. (...) Rădăcinile puternice și noblețea sufletului său sînt provenite din propria lui țară, o țară de inegalată frumusețe.“

Yehudi Menuhin

EUGÈNE IONESCO

Eugène Ionesco

- Eugène Ionesco (1909-1994), scriitor de limbă franceză originar din România, protagonist al teatrului absurdului, primul scriitor de origine română membru al Academiei Franceze.
- Teatrul cel mai de seamă al Franței, La Comédie Française, prezintă în 1966 pentru prima dată, o piesă de Ionescu, Setea și Foamea și apoi piesa Regele moare.
- Temele predominante sunt singurătatea și izolarea, falsitatea, vacuitatea.

„Sînt genial pentru că sînt român, sînt genial pentru că am o instrucție franceză și mai sînt genial pentru că oricine poate fi genial, dacă vrea.”

Eugène Ionesco

SCRIERI ÎN LIMBA ROMÂNĂ:

- Elegii pentru ființe mici (versuri, 1931),
- Nu (critică literară, 1934),
- Englezește fără profesor (piesă de teatru, 1943),
- Război cu toată lumea (publicistică, 1992).

SCRIERI ÎN LIMBA FRANCEZĂ:

TEATRU:

La Cantatrice chauve, La Leçon, Les Salutations, Jacques ou la Soumission, L'Avenir est dans les oeufs, Les Chaises, Le Maître, Le Salon de l'automobile, Victimes du devoir, La Jeune Fille à marier, Amédée ou Comment s'en débarrasser, Le Nouveau Locataire, Scène à quatre, Le Tableau, L'Impromptu de l'Alma, Tueur sans gages, Rhinocéros, Délire à deux, Le Piéton de l'air, Le roi se meurt, La Soif et la Faim, La Lacune, Exercices de conversation et de diction françaises pour étudiants Américains, Jeux de massacre, Macbett, Ce formidable bordel! , L'Homme aux valises, Voyages chez les morts, La Nièce-Épouse, Le Vicomte, Le Rhume onirique, Les connaissez-vous? , Maximilien Kolbe.

PROZĂ:

La Photo du Colonel (nuvele, 1962), Le Solitaire (roman, 1973).

ESEURI ȘI MEMORIALISTICĂ:

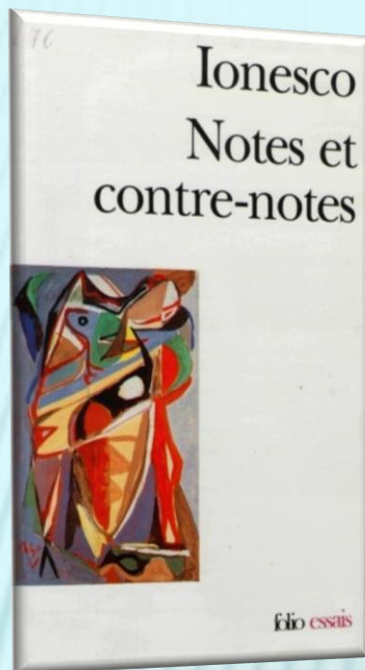
Notes et contre-notes (1962), Journal en miettes (1967), Présent passé, passé présent (1968), Antidotes (1977), Un homme en question (1979), Entre la vie et le rêve. Entretiens avec Claude Bonnefoy (1987), Une quête intermittente (1987).

VOLUME DE DESENE:

Découvertes (1969), Le Noir et le Blanc (1981).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu

OPERA LITERARĂ

„Pentru mine, teatrul – al meu – este, cel mai adesea, o mărturisire; nu fac decît mărturisiri (de neînţeles pentru surzi, lucrurile nu pot sta decît aşa), căci ce altceva pot să fac? “

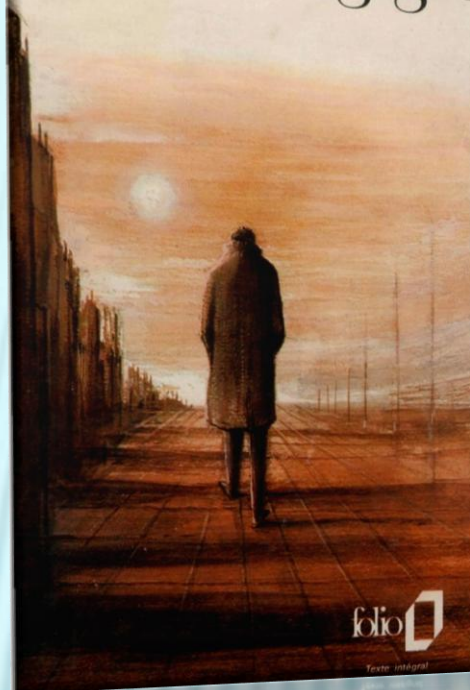
Eugène Ionesco (Note şi contranote)

Ionesco
Rhinocéros

folio
Texte intégral

Ionesco
Tueur sans gages

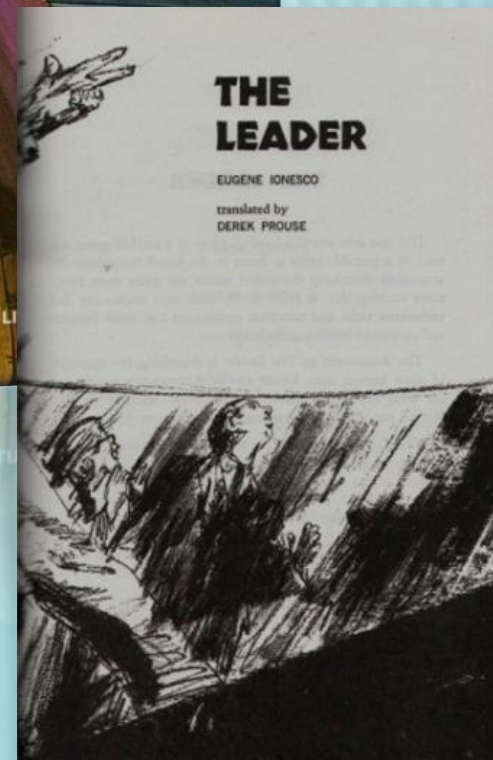
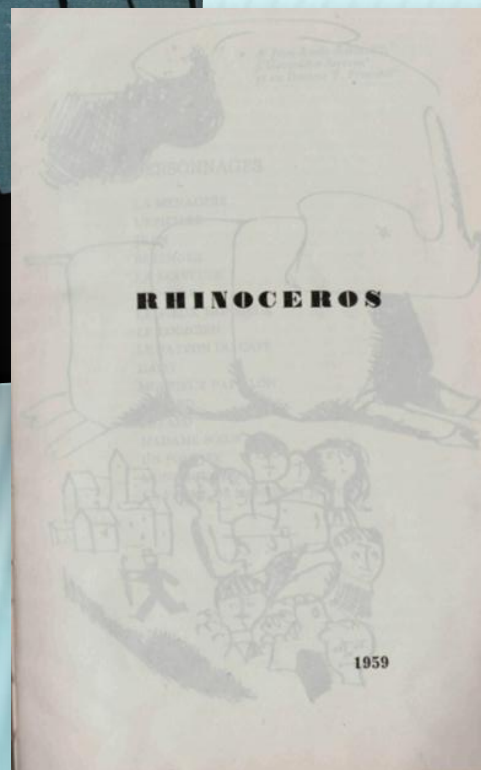

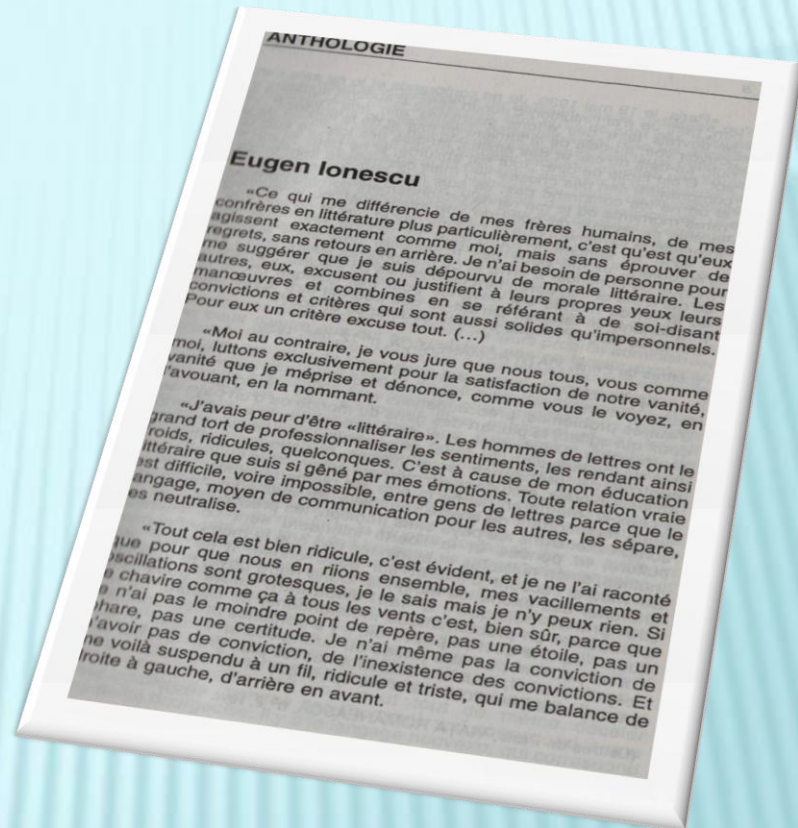
folio
Texte intégral

Ionesco
Victimes du devoir

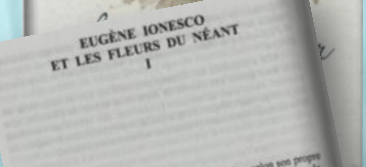
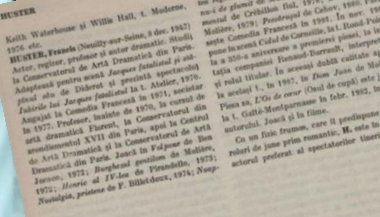
folio
Texte intégral

„Je me trouve en France, qui est tout de même mon vrai pays puisqu'il est celui de mon enfance, à l'abri, un abri précaire, menacé, je n'ose sortir la tête, mais je suis heureux de ne pas être dupe.“

BEFEBIMTE SKILICE

214

sonnés par les chaises vides. Comment se débarrasser ? (1954), des champignons po-

La dénonciation métaphysique et sociale

signe de l'absence de cantatrice parmi les personnages féminins, ou fait rire, ou fait réfléchir. Avec les pièces suivantes, le théâtre prend une dimension tragique : privés de l'innocence et de la fraîcheur de la jeunesse, les personnages vivent, les dialogues de la vieillesse.

La prostration de l'homme, des copulations
tir des Chaises la plus profonde de l'univers : une
est la hantise la plus profonde de l'existence, l'absence
manifeste l'absurde du monde. Le professeur
l'égalité du monde. Les vieillards sont empli-
ment non satisfaits et parfois contradictoires de
de l'auteur.

Rhinocéros

435

LE THEATRE
ABSURDE, DERNIER
ENGAGEMENT

- armoiries permanentes : c'est l'histoire d'un pays
- Jean Vilar crée le festival d'Arles
- d'autres villes, qui ne réglaient ni la dimension politique ni celle de la fête.
- un événement important socialement et culturel dans le langage du théâtre

LE THEATRE

[illegible]

maladie, la rhinocéros. L'inter-
au point que l'auteur

Genève en 1962, par Marc Rénard.

grâce à une série d'in-

TE

ainsi qu'il est possible, la conscience du subjectivité. Il

gratuite de la ville de Paris, et participe au renouvellement de la ville.

Tout sont
tragique
mas de b

Tout
de se
Tout
com

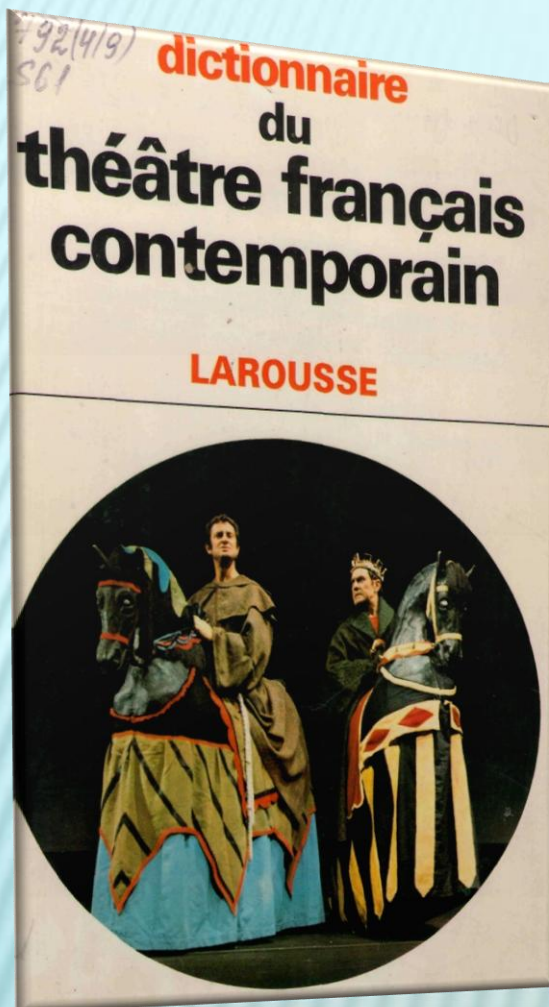
Ionesco? ... ne pas la question, selon son propre ... il écrit sur le monde, ...

crit, naturellement, dans un style sage et mesuré. Mais, à l'intérieur de sa vérité et de sa sincérité, tout est nivelé et tout est égal. On ne sent pas qu'il y a un autre avis qu'il fait, tout est nivelé et tout est égal. On ne sent pas qu'il y a un autre avis qu'il fait, tout est nivelé et tout est égal.

action primordiale. Les choses se font et se défont, les formes en, peut-être, ont-elles disparu, en même temps.

l'autre comique ou le drame. « Nu vreau deosebirea dintre cele două genuri distincte între ele. » [traduction: le veux seulement en fait, le spectacle est différent, universel mes]. En fait, le spectacle est différent, universel mes. « Nimic nu-i comic, nimic nu-i tragic. » [traduction: rien n'est comique, rien n'est tragique].

156

Eugène IONESCO

Eugène Ionesco.
Phot. Sabine Weiss.

« La Cantatrice chauve »,
au théâtre
de la Huchette.
... La tragédie comique
du langage
qui se joue
depuis plus de quinze ans
à Paris.
Phot. Pic. ▼

170

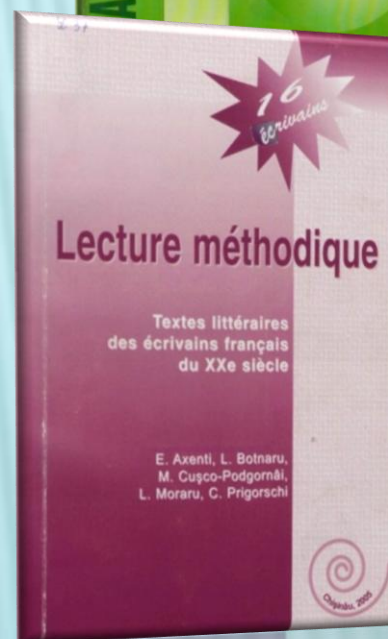
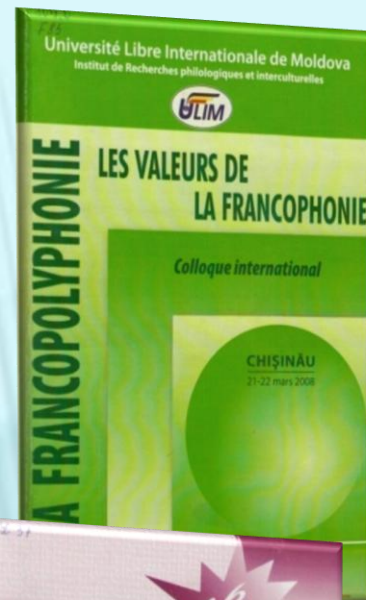
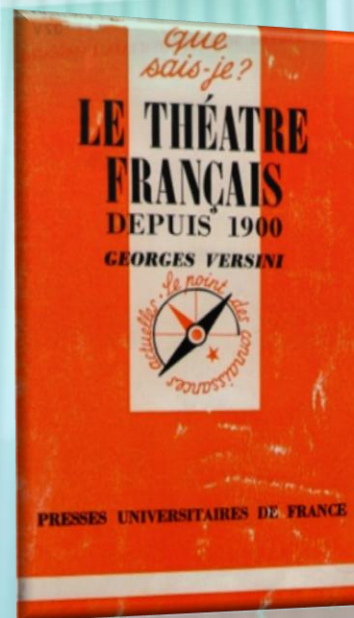
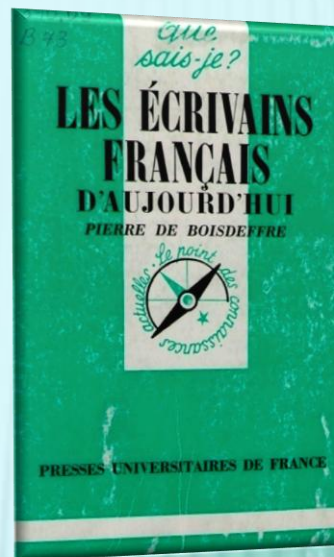
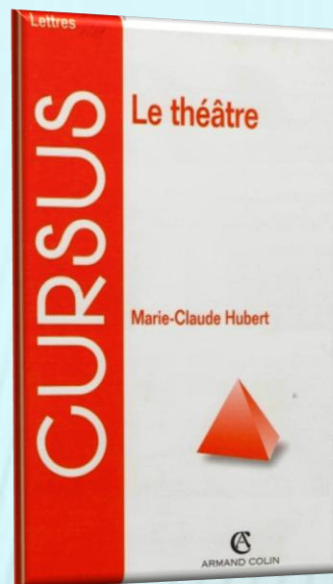
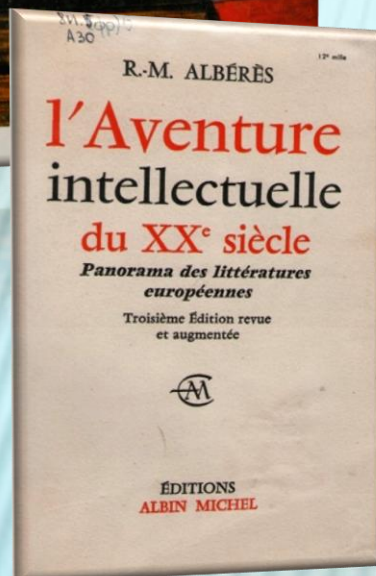
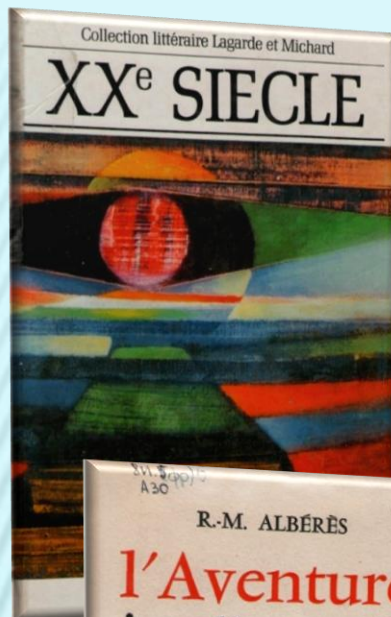

▲ Jacques Mauclair
et Taïlia Chelton
dans « les Chaises »
(Studio
des Champs-Élysées,
1956).
Décor de Jacques Noël.
... L'espace humain
envahi par les objets.
Phot. Bernard.

« Amédée ou Comment
s'en débarrasser. »
... Un cauchemar vécu.
Phot. Sabine Weiss.

171

840.09(070.3R)
4.81

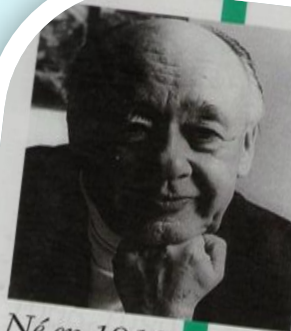
2^{de}

Littérature

textes
et méthode

HATIER

Eugène Ionesco

Originaire de Roumanie, Eugène Ionesco vit en France de 1913 à 1925, puis retourne dans son pays pour finalement se fixer à Paris à partir de la Seconde Guerre mondiale. Il se fait connaître au théâtre avec *La Cantatrice chauve* (créée en 1950), puis avec *Le Leçon* (1951), *Les Chaises* (1952), *Rhinocéros* (1959), *Le Roi se meurt* (1962). Ce théâtre, qui met en évidence les absurdités du conformisme, la routine des habitudes, le vide du langage stéréotypé porte la trace des interrogations de son auteur sur le danger des idéologies qui s'installent progressivement, véritables maladies pernicieuses comme la « rhinocérite ».

Né en 1912

Portrait : Eugène Ionesco, photo Keystone.

Rhinocéros - 1959

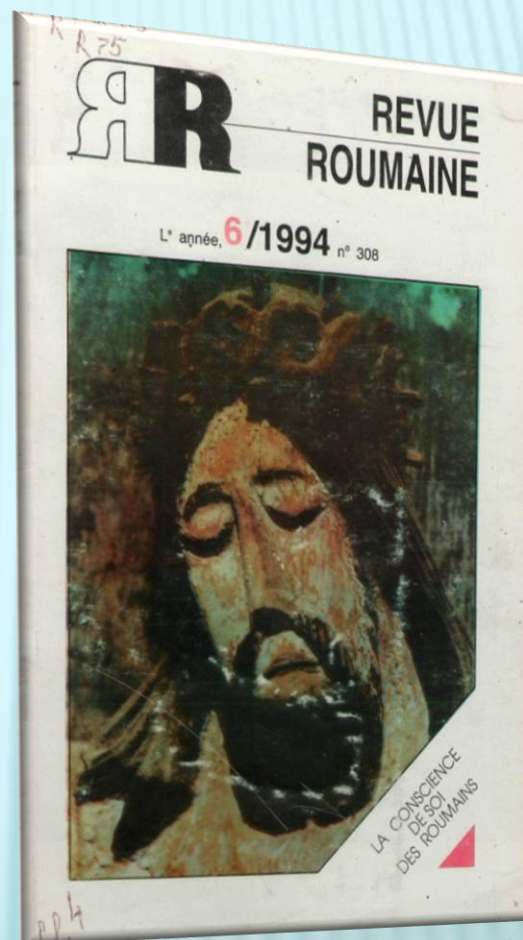
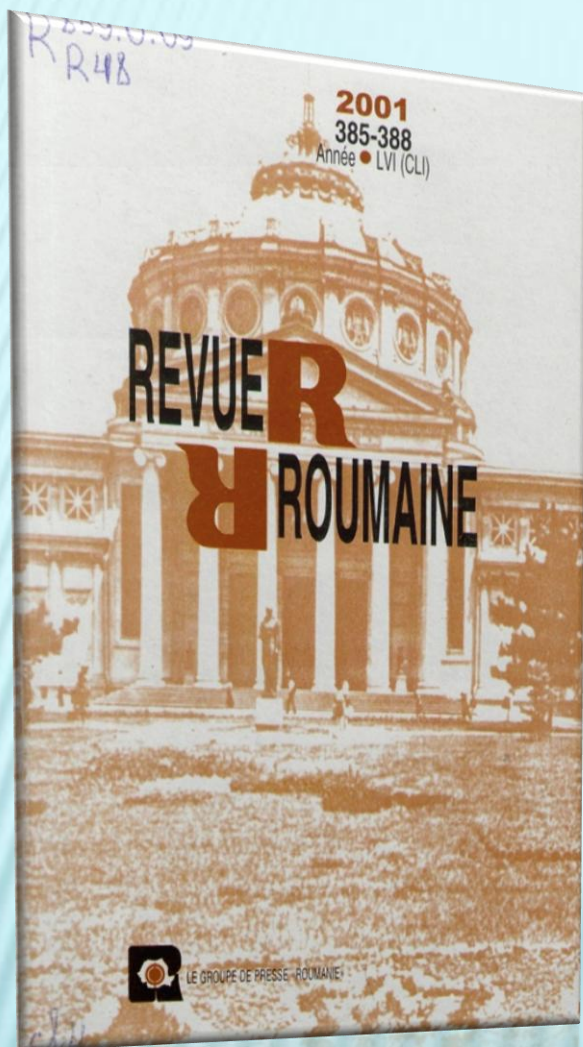
« Je suis le dernier homme (...)
Je ne capitule pas ! »

Rhinocéros met en scène une petite ville tranquille soudain bouleversée par l'arrivée de rhinocéros. D'abord frappés de stupeur, les habitants s'habituent si bien à la situation qu'ils deviennent peu à peu rhinocéros eux-mêmes. Seul, Bérenger, un marginal qui refuse toutes les formes de conformisme, n'est pas atteint. Au dévouement, dans la plus totale solitude, il s'interroge sur sa situation ; ne serait-il pas plus simple de faire comme tout le monde ?

BÉRENGER

C'est moi, c'est moi. (Lorsqu'il accroche les tableaux, on s'aperçoit que ceux-ci représentent un vieillard, une grosse femme, un autre homme. La laideur de ces portraits contraste avec les têtes des rhinocéros qui sont devenues très belles. Bérenger s'écarte pour contempler les tableaux.) Je ne suis pas beau, je ne suis pas beau. (Il décroche les tableaux, les jette par terre avec fureur, il va vers la glace.) Ce sont eux qui sont beaux. J'ai eu tort ! Oh ! comme je voudrais être comme eux. Je n'ai pas de corne, hélas ! Que c'est laid, un front plat. Il m'en faudrait une ou deux, pour rehausser mes traits tombants. Ça viendrait peut-être, et je n'aurais plus honte, je pourrais aller tous les retrouver. Mais ça ne pousse pas ! (Il regarde les paumes de ses mains.) Mes mains sont moites. Deviendront-elles rugueuses ? (Il enlève son veston, défait sa chemise,

1. personnage présent dans d'autres pièces de Ionesco.

RESURSE INFODOCUMENTARE

- ✓ Colecția BȘU „Alec Russo” din Bălți
- ✓ http://ro.wikipedia.org/wiki/Martha_Bibescu
- ✓ http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Cioran
- ✓ https://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu
- ✓ http://www.icollector.com/Eugene-Ionesco_i9873422
- ✓ <http://www.ionesco.org/vie-en.html>
- ✓ http://www.georgeenescu.ro/document_2092_George-Enescu---date-biografice_pg_0.htm
- ✓ http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Enescu
- ✓ <http://ololo.fm/artist/photos/George+Enescu>
- ✓ <http://belcanto.ru/enescu.html>
- ✓ https://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu
- ✓ <http://www.humanitas.ro/eug%C3%A8ne-ionesco>
- ✓ https://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu
- ✓ <http://www.humanitas.ro/eug%C3%A8ne-ionesco>
- ✓ http://ro.wikipedia.org/wiki/Panait_Istrati

- ✓ <http://jurnalul.ro/it/stiinta/eugen-ionescu-316785.html>
- ✓ http://ro.wikipedia.org/wiki/Elena_V%C4%83c%C4%83rescu
- ✓ <http://www.cerculpoetilor.net/Elena-Vacarescu.html>
- ✓ <http://www.intelepciune.ro>
- ✓ <http://bosfor-travel.ru/dostoprimechatelnosti-francii>
- ✓ <http://ziarullumina.ro/biografii-luminoase/spovedania-unui-invins-panait-istrati>
- ✓ http://www.historia.ro/exclusiv_web/general/articol/panait-istrati-1933-omul-care-nu-adera-nimic

REALIZATORI:

Lilia **ABABI**

bibliotecar principal Oficiu Documente în Limbi Străine

Margarita **IULIC**

bibliotecar Oficiu Documente în Limbi Străine

Lilia **MELNIC**

bibliotecar Oficiu Documente în Limbi Străine

2013